

ministeren skjønner, at man ikke kan benægte Muligheden for, at Indskrænkningen i deres Erhvervsbevne kan hidrøre fra Saar eller Kvæstelser". Det er altsaa tydeligt nok, at der har Finansministeren Ret til efter Skjøn at afgjøre, om Invalidforsørgelse kan tilstaa eller ikke, men den næste Afdeling lyder saaledes: "Saadan Forsørgelse skal ogsaa kunne tilstaa af Finansministeren i Tilfælde, hvor Indskrænkningen i Erhvervsbevnen skjønnes muligvis at kunne hidrøre fra bevistligt i Anledning af Udsørelsen af militære Tjenesteplichter eller af de øvrige i Lov af 20de November 1876 § 2 omhandlede militære Forretninger paadrøgen Sygdom." Det er i den Anledning, at jeg vil spørge den høitærede Finansminister, om ogsaa Folk, som i en ældre Alder blive hjemløgte af Brystsygdom og andre Lidelser, f. Ex. heftig Rheumatisme — begge disse og flere andre Sygdomme kunne jo ofte være ligesaa generende, som om Genererne vare fremkaldte ved Saar eller Kvæstelser — komme ind under noget af de i § 5 nævnte Tilfælde. Jeg er som sagt ikke sikker paa, om jeg hørte den ærede Finansminister udtale, at det er Tilfældet. De kunne ikke komme ind under Saar eller Kvæstelser i første Afdeling, og da der i 2den Afdeling paalægges dem et Bevis for, at Sygdommen hidrører fra den militære Tjeneste, hvad der jo vanskeligt kan føres Bevis for, ved jeg ikke, om der ikke mulig er en Lufne i Loven. Hvad angaar det, jeg først omtalte, hvorvidt Invaliderne her i Landet ere stillede saaledes, at man kan sige, at de ere vel stillede, maa jeg ogsaa tillade mig et Par Bemærkninger, mens jeg har Ordet. Under Behandlingen af Loven af 18de April 1883, hvorved Invaliderne fik 20 pCt. Tillæg, blev det udtalt her i Thinget, at vore Invalider endnu ikke vare stillede saa heldigt som de tydske, og jeg tror heller ikke, at det kan siges, at vore Invalider endnu ere stillede, som de burde være. Ganske vist maa jeg indrømme, at der foreligger ganske betydelige Forhøielser af Invalidforsørgelsen, idet den ved Loven af 1858 for de Flestes Bedkommende blev forhøiet med 50 pCt., ved Loven af 1876 med 20 pCt. og endelig i 1883 med 25 pCt., ganske betydelige Forhøielser, saaledes at de, som efter Loven af 1851 f. Ex. havde en Forsørgelse af 100 Kr., ved senere Tillæg have faaet en Forsørgelse af 225 Kr., de ere altsaa avancerede til over det Dobbelte. Men nu maa man lægge Mærke til, at Professer Scharling i sine Overveielser af, hvad en Familie kan leve af, er kommen til det Resultat, at en Familie paa 5 Personer, henholdsvis paa Landet og i Kjøbenhavn, for at kunne leve

maa have mindst 800 Kr. og 12 à 1300 Kr. om Aaret; men det have vore Krigsinvalider af Underklasserne paa ingen Maade. Det høieste, de kunne opnaa, er 624 à 780 Kr., og det er, om jeg saa maa sige, de uheldigste af vore Invalider, det er dem, som ere mest lemlæstede og kvæstede, som have mistet to store Lemmer, begge Arme eller begge Ben, eller ere blinde, i det Hele taget Folk, som ere saa uheldig stillede, at de ikke kunne undvære fremmed Hjælp. Jeg kan ikke se, at vi ere komne saa høit op med vor Invalidforsørgelse, som vi burde, og at den Understøttelse, de oppebære, er tilstrækkelig. Og naar man saa ser, hvor hurtig Forsørgelsen skrider nedad — de Fleste faae kun mellem 1 og 200 Kr. — forekommer det mig, at vi maa gjøre den Uret god igjen, som vi sikkert have gjort ved at sætte Forsørgelsen saa lav. Nu vil jeg undskyldte Regjeringen og Administrationen og i alt Fald Rigsdagen i de senere Aar, idet man saavel af Udtalelser under Forhandlingerne som i Betænkningen er gaaet ud fra, at Loven af 1851 maatte anses for at være en god Lov for Invaliderne; den var vedtaget efter en heldig tilendebragt Krig, hvorfor man var berettiget til at slutte, at man den Gang var paa Hvide med, hvad man da mente, der med Hætte kunde tilkomme Invaliderne. Men nu er jeg kommen til en noget anden Anskuelse efter at have tænkt over denne Sag; jeg har selv været med til at underskrive Betænkningen af 1883, men jeg tilstaa ærligt, at jeg har forandret den Anskuelse, jeg havde den Gang. Jeg mener, at vi ikke ere naaede tilstrækkelig høit op med Invalidforsørgelsen ved Loven af 1851. Naar man ser hen til, at den høieste Forsørgelse, der gaves de uheldigst Stillede, var 200 Rdl., og den mindste 10 Rdl., kan det ikke nægtes, at 200 Rdl. — og dette gaves kun til de usleste Stillede — ikke kan have været nok. Forsørgelserne ere ikke stegne i samme Forhold som Priserne paa Livsforsørgelsesnødenhederne. Som sagt, jeg undskylder de senere Rigsdage en hel Del; de ere gaaede ud fra forkerte Forudsætninger, nemlig fra, at Loven af 1851 havde sigtet rigtigt, og derfor kan jeg forstaa, at Rigsdagen har været tilfreds med sit Arbejde for Invaliderne, naar den i Løbet af 30 Aar har vedtaget Forhøielse af Invalidforsørgelsen med over det Dobbelte. Men jeg kunde ønske at høre den høitærede Finansministers Udtalelse om, hvorvidt han deler den Anskuelse, at vi saa snart som muligt bør tage Invalideloven op til Revision igjen. Skulde den høitærede Minister ikke være enig med mig heri, vil jeg tilstaa, at mine Udtalelser her ere rettede